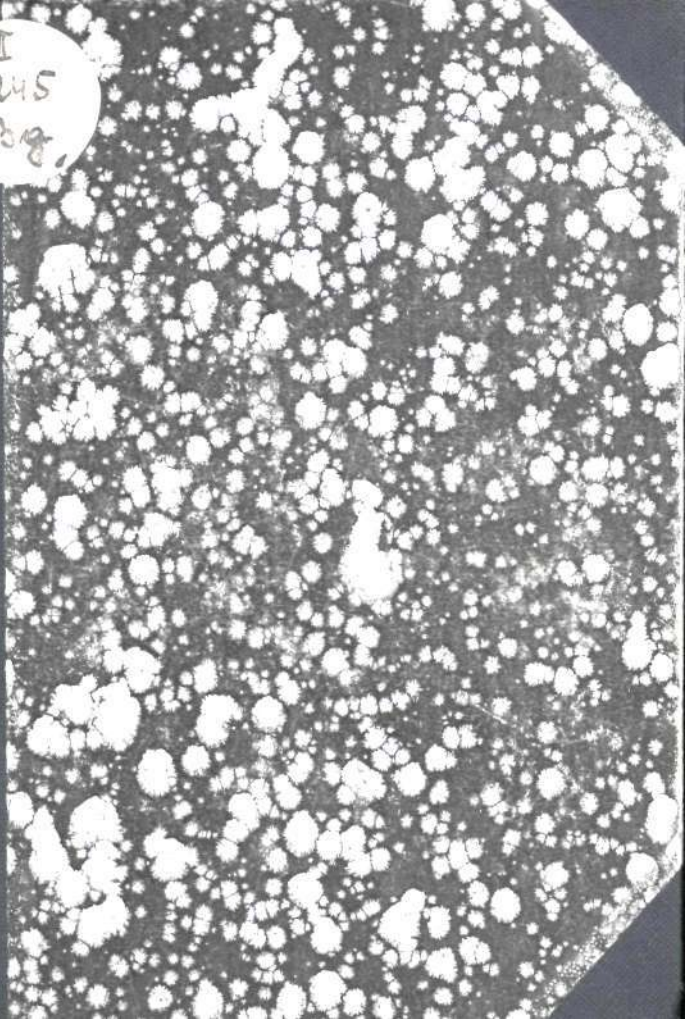
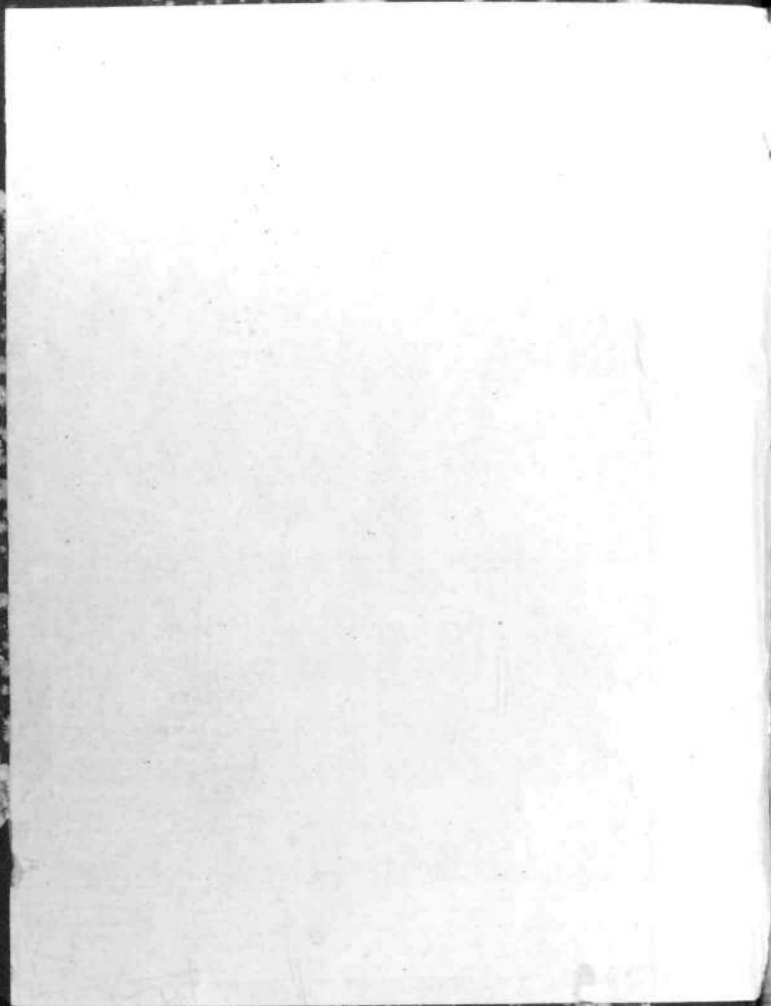

II

24245

139

CVETJE

iz

domačih in tujih logov.

Zbirka

Izvirnih del slovenskih in slovenskih prevodov.

33. vezek.

(V. šestke VI. snopič.)

V Celovcu 1866.

Na prodaj ima: V Celovcu J. Leon in E. Liegel; v Ljubljani J. Giontini in J. Lerher; v Gorici in Celju K. Sohar; v Mariboru Ed. Ferlinc; v Terstu H. Schimpf; v Gradcu Leuschner & Lubenski; v Novem mestu J. Vepustek in K. Tandler in v Kranju J. Reš.

Vabilo na naročbo.

Zbirka izvirnih del slovenskih in slovenskih prevodov: „**Cvetje iz domačih in tujih logov**“ prične z 28. zvezkom svojo peto šestko in bode najpred obsegalo: a) S. Pellikovo tragedijo „Tomaž Mor“ v petih djanjih (6 pol); b) starorusko „Slovo o polku Igorjevem“, poslovenil prof M. Pleteršnik (1½ pol); c) izvirno pripovedko iz narodnega življenja „Deseti brat“, spisal J. Jurčič (7—8 pol); d) J. Krasinskega sloveče pripovedno-dramatično delo „Iridion“, iz poljščine poslovenil Podgoričan (13—15 pol); e) Gogolov roman „Taras Bulba“ (9—10 pol) i. t. d.

Izhajalo bode, kakor doslej, vsacih 6—8 tednov v posameznih zvezkih, pet pol debelih; naročilna cena vsacemu zvezku (brez poštnine) je 25 nkr. in se bode plačevala o prejemi vsake knjižice; kdor hoče pa vseh 6 zvezkov V. šestke (zv. 28.—33.), poštnine prostih, na ravnost po pošti prejemat, ta naj pošlje v ta namen 1 gld. 80 nkr. Nabiravcem naročnikov se daje vsak 11. iztis po verhu.

Zora in Solnca.

Pripovedna pesem v treh delih.

Zložil

M. Valjavec Kračmanov.

V CELOVCU.

Na svitlo dalo vredništvo „slovenskega Glasnika.“

1867.

Natisnil Jožef Blaznik v Ljubljani.

24.245 II Bg

ID 030000105

PREDGOVOR.

Pregledovaje svoje nekdanje zapiske narodnih stvari, naletim na prosto narodno pesem z napisom Zarika in Solnčica, ki jo je bil leta 1850. moj rojak in žensev Janez Valjavec, ki je bil tačas z menoj vred učenec na ljubljanski gimnaziji, zdaj je pa jezuit v Požegi, v Srednji vasi na Gorenjskem zapisal in ki mi jo je nekaj časa potem tudi le malo različno od prvega zapisa v pero narekala mati pokojnega mi součenca Matevža Šavsca iz Preddvora na Gorenjskem. Prebravši jo reče mi nekaj: naredi iz te pesemce epiško pesem po svoji glavi, in tako je postala ta pripovedka v verzih. Da pa bravci pozvedó, kako sem dobljeni materijal porabil, dodajem ono narodno pesem za predgovor tako, kakor mi jo je ona žena narekala. Taka le je:

Zarika in Solnčica.

(Národna pesem iz Preddvora.)

Star Vah jin stara Váhinja
Prosíva sta lepó bogá,
De b' jima dav jen poros lep.
Boh jima j' dav jen poros lep.
Boh jima dav je hčeri dve,
Ta prva j' biva Zárika,
Ta druga j' biva Sončica.
Sončico vkrade turšči car,
Zariko vzame španšči kralj.

Zaričin mož na semenj gre,
Pa praša mvade Zariče:
Kaj pa ti kupim na semnji,
Kar bi po všeči b'o tebi?

Zarika tok odgovarí:
Kar najdeš tam nej levšega,
Nej levšega, nej dražega.

Sončica na semnji stóji,
Jin Zarčin mož tok govari:
Kolkó pa Sončica veljá?

Sončica štir sto kron veljá,
Gdor jih imá, ta nej jih dá,
Gdor jih pa níma, nej nehá. —

Zarika táko govari:
Kaj si mi kupu za semènj,
Vse levši koker sama sem,
Vse draži koker sama sem?

O nič ne marej, Zarika,
Štenže nam bo pométova,
Vsak dan bo grš' prhájova.

Sonca j' štenže pométova,
Vsak dan je levš' prhájova.

Že mi pokliče hvaŕce vse:
Le pejte vovit ríbice,
Ki so z iménam kačice.

Zar'ka je kače kúhova,
Sonca jih je pokúšova,
Sončico gvava zabolí,
De precej v lica vobledí.

Sončica j' šva v ta gornji stan:
Le vleci, vetrček hvadán
Šemkej jiz vaščih deževá,
Čer so voča jin mat' domá.

Zarika je posúšova,
Močno se je prestrášiva:
O Sončica, sestra mojà,
De nisem ved'va preh tegà!
Pa sem ti dava káči strup.

Zarika tudi vomedli
Jin dušo s Sončico spustí. —
Kokó je vender to hudó,
De sestra sestre na pozná
Jin strupa kačiga ji dá!

Prvi del.

Káj opravkov ima danes
Dvorski in drhal njegova!
Da jih pol ne premaguje
Slug domačih urna roka,

Da je bilo iz sosedstva
Jih privzeti silna noja,
Kajti v kratkem času bode
Don Almirova poroka.

Vrnil se je don Almiro
Vendar z viteškega pota,
Sledba čudozgod držala
Ga je dokaj let od doma.

Hodil je po vseh deželah
Od naroda do naroda,
Dvor, kjer njega bi ne bilo,
Našel, mislim, bi se komaj.

Šel je v najodročne kraje,
Če je zvala čudozgod,
Znana po vlastitih skušnjah
Bila mu je vsa Evropa.

Pred oči so mu stopile
 Lepe gospodične stokrat,
 Al srcé se ni mu vnelo,
 Duša mu ostala prosta,

Dokler da ga ni prinesla
 Sreča, zgododelka občna,
 V neki grad tam na Slovenskem,
 K ljudstvu tujega mu golča.

V gradu tem v najlepšem cvetu
 Cvela je prelepa roža,
 Ki po navestnici dneva
 Zvala ni zastonj se Zora.

Vitez ni umél Slovenke,
 Gospodična ne Španjolca,
 Toda Amor tolmačitelj
 Je ljubečega vesoljstva.

Šla je iz slovenske zemlje,
 Da postane španjska dona,
 Spremljevale so jo želje
 In voščila vsega roda. —

Sto svetilnikov razsvitlja
 Sobe krasnega poslopja,
 Po sobanah nočna tmina
 Premenila se je v poldan.

Ko od luči ne bi bila
Premenila v dan se noč ta,
Premenila bi jo bila
Vsaka dona in senjora,

Ker lepota vsa na glasu,
Kar imá je Španijolska,
Zbrala se je k don Almiru,
Da mu svatbi bo nazoča.

Ne da bo nazoča svatbi,
Vse iz družega le vzroka:
Radovednost jih je zbrala,
Kakšna pač je dona Zora;

Kakšna neki je ta tujka,
Ki od nje lepote polna
Je postala vsa dežela,
Tak palača kakor kočá.

Gori v gradu se razlega
Glasna in vesela godba,
Poje pavka in trobenta,
Da gluši vse iz okroga.

Prišel je trenotek tisti,
Kteri radovednost množta
Brž nasiti in spokoji:
V sobo stopi krasna Zora.

Da zavzetje bi opisal,
 Ki nastalo je od vstopa,
 Le pomisliti ni treba,
 Za vsak trud bi bilo škoda.

Eden glas je šel po družbi:
 „Ona je lepote krona!
 Take nima cela zemlja,
 A nikár le Španijolska!“

Na ušesa je šeptala
 Resolutno doni dona:
 Sestre, vse smo potemnéle
 O prihodu tega solnca.

Moških hvala je pravična,
 Pa jej ni ne ena sprotna,
 Tak je sila te krasote
 Krepka, jaka ter mogočna!

Dona Zora, dona Zora!
 Al ne bo ti kvar in škoda
 Prikalivši prizorela
 Iz prehvale tega dnova?

Don Almiro, don Almiro,
 Bo li dosti ta poroka,
 Da te sla po čudozgodah
 Z nova ne izvabi z doma?

Béžite hudobne misli,
 Béži sumnja, zlobe polna,
 Don Almirova ljubezen
 Je prečista in prevroča.

* * *

Nebó je jasno, zrak je čist,
 Oblaku je prešla zavist,
 Da solnčice bi kril očém,
 Ki vsem pozemeljskim stvarém,
 Ki sveti zverim in ljudém.

Raduje se človeški rod,
 Natore vstvarjene gospod,
 Ljudém gre srce na razšír,
 Iz srca vre jim petja vir,
 In petje znani dušni mir.

Na rádost jim je dneva kras,
 Zató se veselé na glas,
 Zakaj vremena kras al stud
 Moč ima do človeka tud,
 Da je kroták al divje hud.

Prišel je dan oblačen, grđ,
 Na čelo vréze ral ti mrd,
 Ki bil si včeraj vedrih lic
 In čela brez sledú meglíc,
 Pritiska dnes te toge žrd.

Obrnil se je piš črez noč,
Odvzel je jugu sever moč,
Postal na nebu gospodar
Je z nova solnca svetli žar,
Čemernost tebi več ni mar.

Prešel je z neba siver črn,
Izdrt iz srca ti je trn,
Povrnil se je blisk v očéh,
Povrnil ustom prejšnji smeh,
Imel bi žalost kar za greh.

Na stran si vrgel jok in stok,
Veselo gre ti vse spod rok
In teče spešno kakor blisk,
Kar bilo včeraj vzrok je stisk,
Jok zmenil si na vrisk in pisk.

Pa si vesel, in sam ne veš,
Kakó je prišlo, jež al peš,
Od kod je prišlo, s katerih stran,
Zakáj je prišlo, da ta dan
Od vsega bivaš radován.

Da se je ták dan zemlji dal,
Vesela tudi je žival,
Kateri je vseskrbni Bog
Planeta zemeljskega krog
Za stan tla, vodo, zrak odbral.

Pa tudi vsak planetov ud
 Brez kril, brez nog in brez plavút,
 Je dneva krasnega vesel;
 Le enemu veselja čut
 Od dneva tega ni se vnel.

To je mladenič čvrst in jak,
 V najlepši dobi krepkih let,
 Da mu je malokdo enák;
 Na licih mu na šir razpet
 Precvita zdravja vónjav cvet.

Telesne mu postave rast
 Lepoti moški dela čast,
 Ko jel je raven in tenák,
 Pa zraven močen in krepák
 Ko v gozdu med drevesi hrast.

Kaj mu je danes sreče tat?
 Zamoril radost kakšen strup?
 Prevaril li ga je kak up,
 Ki zbežal mu je izpred vrat,
 Ko jih je htel odpreti dat'?

Globoko v misli zatopljen
 Pobeša glavo vse na niz,
 Na zemljo vpira gled skaljen,
 Pa le ne vidi, kar je bliz;
 Pač hud ga mora grizti griz.

Sedaj je vstavil hojo nog,
Z očmi strmí v potoka tek,
Potoka tek hití skoz log
Vesel mem olš in vrb in smrek,
Zastonj, v njem danes spi odjek.

Potočni ljubošumni val
Veselja sluhu ni dajál,
Ne pazi danes sklen očés
Na válov mičnogibčni ples,
Obrne se od vode kmal.

Korači dalje v sé zaprt,
Al daleč ga ne nese hod,
Ko bi majál pod njim se pod,
Postane, sede dol na prt,
Po tleh zeleno razprestrt.

Sedí nemično tu na tleh,
Ko bi prestal mu sklepov gib,
Med tem ko v žilah kri na speh
Mu teče, da v minutah dveh
Naštel bi tisoč krvnih bib.

Zavré mu srce in iz ust
Mu prikipí zavreto v njem,
In od čeljusti mu čeljust
Privzdigne sužnju na izpust,
Ki bež' in brž prostóst si vzem'.

Globoki srca je komun
 Z besedami plitviti jel,
 Počasi v roke gosli vzел,
 Izvabil z lokom glas iz strun,
 In to-le pesemco zapel:

Junak je šel na goro stat,
 Da vidi spodaj beli grad.

„Meglica v dolu, béži stran,
 Da se bo videlo na plan;

Vetriček, spuhaj megli čad,
 Da se bo videl beli grad;

Da se bo vid'la grajska hči,
 Ki je pod solncem lepše ni;

Da vidim lepo grajsko hčer,
 Ki ljubi mene brez primér.“

Popuhne veter, močen dih,
 Megló spodí na prvi pih.

Meglica zbegla je na stran,
 Da se je videlo na plan.

Vetriček spuha megli čad,
 Da se je videl beli grad;

Da se je vid'la ljubica,
 Ko je kuš'vala družega.

Umolkne, gosli dé na stran,
 Povzame, k nebu pošlje zdih,
 Za vse okoli njega tih,
 Le njemu zdi se tak glasán,
 Ko grom iz ust kanonu zgnan.

Zakaj je zdihnil tak na moč?
 Zakaj je vprl očesni sklen
 Na griča tega le greben?
 Al ta pogled tak čudno zroč,
 Le kratko bil je holmu plen.

O grič, o holm! vrhunec tvoj
 Je tisti bil, ki šel je na-nj
 Junak, napolnjen sladkih sanj,
 Ki mislil le ni, kakšnih noj
 Število vrh ta vlil bo va-nj.

In ta junak je sam on bil,
 Zapel je lastno pripoved,
 Zapel je bol, ki ga moril
 In vzel mu srce je v posest,
 Sodrúg s početka trdno zvest.

Dà, v onem belem gradu tam
 Je sjala Zora, kras deklèt,
 Ko kras cvetlic je rožni cvet;
 Veril ga mnog od nje je znam,
 Da meri na-nj in ne drugam.

Zaljubil se je vá-njo ves,
 In mislil nikdar ni na kes;
 Zakaj bi bil se pač kesal,
 Čemú bi pač mu bilo žal,
 Saj nezvestobe ni poznal?

Zakaj imel si v njo tak up?
 Pa ne bi pokoril se zdaj,
 Imel bi v srcu mir in raj,
 Kar vrgel si od sebe v kraj,
 In dal si tako dober kup.

O grájavec, kje ti je um?
 Al ni te take graje sram?
 Kaj sebe nisi grajal sam,
 Ko te je gonil svetni hrum
 V samoto, v loge in k vodám?

Hudobno srce ti imaš,
 Takó hudobno da kipí,
 Da zlosti kriti še ne znaš;
 Kaj si trpel od njega ti,
 Da z bodci mira mu ne daš?

Odgovor daj, čemu molčíš?
 Kaj jezik za zobmi držíš?
 Al se resnice tak bojíš?
 O dà dà! za resnice sluh
 Obrékavec je topoúh.

Zaljubil se je v grajsko hčer,
 Grajšček ni stavil mu zaver,
 Saj bil je korenjak on čvrst,
 Ki strašil ni se turških vrst,
 Le mel jih je ko lemež prst.

Junaštvo to je cenil Beč,
 Pa ga je dvignil v plemski stan,
 Opasal viteštva mu meč,
 Za last mu dal posestev več
 In grad in pa podložnih dlan.

Razširjen bil je glas njegov,
 In slavo hrabrih moških del
 Hvaležen mu je národ pel,
 Ker v boju ni poznal strahov,
 Pa mu junák veljal je cel.

In bil je eden izmed njih,
 Izmed gradém podvrženih,
 Ki pa mu dal je turški boj
 Zdivjanih Turkov divji roj,
 In sreče in stanú prestrój.

Ko roj čebél iz sebe ul
 O polni paši bi izsul,
 Takó j' iz Bosne paša drl,
 In na Slovensko stran prirjul
 Na neštevilno tisoč grl.

Brez mnogo stavljenih zaprék,
 Je šel plené, neté, moré,
 In vzrokováje stok in vek,
 Nikoli slišano gorjé,
 Da obupujejo ljudjé.

In šel je kakor Dávor drz,
 In ljut ko sam peklenski bes,
 In kakor silna burja brz,
 Da se ni vneti vtegnil les
 Po górah za zloznamenno kres.

In prišel je do krajev teh,
 Kjer stal je lepe Zore grad,
 Takó na brz, takó na speh,
 Da nemogoč je bil pobég;
 Obsul je grad od spred in zad.

Tu bil je vsak upor zastonj,
 Ker kamor le je segel vid,
 Zazrl je tmo le mul in konj,
 In prah in blisk jim spod kopít,
 Ves kraj s sovražnikom pokrít.

Premaga grad nanagli strah,
 Znad vrat je snet rodbinski grb,
 Potegnjen s turna križ na mah,
 Oskruniti ga, streti v prah,
 Turčinu je najprva skrb.

Kdor diše v gradu, vsak je rob,
 In čuti strast sovražnih zlob,
 Grajščak in milostna gospá
 Med sužnje deta sta obá,
 Turčin razločka ne pozná.

Da s' odpočijejo, dva dni
 Počitka paša napové,
 Pa se podreti grad ne sme,
 Ker sam on va-nj počivat gre;
 Polmesec z grada zableščí.

Al polumescu mesto tu
 Odločeno je kratek čas,
 Le dva dni tam je biti mu,
 Potem se sname, zidi, z vas,
 In vam ne bode več sledú.

Gorjé ga vam odsójenim,
 Kadíl iz vas se kmal bo dim,
 Kar vas ne bode ognju rop,
 Razuje vas zbesnelcev trop,
 Al boste kljubovali jim?

Odsodil je takó Turčin,
 Da grad razspè na kup zvalín;
 Kakó je pa odsodil Bog?
 Al bo preprečil grozni čin,
 Al pa poslál še več nadlòg?

Odsodil Bog je vse drugač,
 Črez dva dni grad ne bo pepel,
 Pa tudi Turek ne vesel,
 Prejenjal bo krščanom plač,
 Pa se Turčinu bo začel.

Obudil že se je rešnik,
 In ta rešnik je narod sam,
 Ki zbegal ga je v goro krik.
 Zaveda se iz prvih mam,
 Pa ga plašljivosti je sram.

Ohrabil jim je vpali duh
 Jetnikov revnih grozni stan,
 Ki gine jim svobode dan.
 To vpije, to kriči na sluh,
 To seka srcu tisoč ran.

In kar poskrito v prsih tli,
 Mladič v plámen živ zbudí,
 Navdahnjen stopi v moških krog,
 Pa jim tak živo govori,
 Ko bi z meglá govoril Bog.

In če je kdo še v dvomu bil
 In se odlóčiti ni znal
 Od noternjih nasprotnih sil,
 Iz prsi mu je dvom pregnál,
 Ko je besede tak zavel:

Kaj si pomišljaš, ki si mož
 In Turek ti je ženo vjel?
 Al se odlóčil brž ne boš,
 Ne boš orožja v roke vzel
 In si najdražo last otel?

Kaj si pomišljaš dolgo, sin,
 K' očeta v sužnosti imaš?
 Al se odločiti ne znaš
 Za slaven in ti dolžen čin?
 Al plaši, straši te Turčin?

Kaj si pomišljaš ti, junák,
 Ki ti je drago vjel sovrág?
 Ljubezni pičle to je znak,
 Da se umičeš tako plah;
 Oj kako malo si krepák!

Kaj si pomišljamo, ki nam
 Turčin odžene v svojo last:
 Otroke óčam, máteram,
 Sestrice bratom, pa jih tam
 Poturči Muhamedu v čast?

Al si pomišljamo zató,
 Da deca vzeta nam iz hiš
 Med Turki zatajijo križ?
 Ti s sabo jih zató ženó,
 Da sveto vero jim zatró.

Al hočeš, oče, dati hčer,
Da v harem jo Turčin zaprè
In ž njo rodi nevernike?
Trpiš li, da za deda te
Stori unukom krivih ver?

Al hočeš, oče, da ti sin,
Al hočeš, brate, da ti brat
Odkrsti se in bo Turčin,
In ko odraste, da takrat
Morít bo hodil si svojat?

Iz prsi vsem pregnan je dvoj
In enoglasno sklenjen boj,
Nocój napasti Turkov roj,
Da bo sovražnik al zatrt,
Al zmaga njim al slavna smrt.

Mladenič je za vodja zbran,
Pokornost so prisegli mu,
Dokler ne bode boj končán
In Turek iz dežele zgnan,
In tamkaj smrt in zmaga tu.

Ko najsladkeje Turki spe,
Zbudí se zá-nje joj, gorjé,
Napadeni so, in ko dan
Od vzhoda pride pripeljan,
Na vse strani je Turek zgnan.

Doséžen glavni je namén,
Jetnik je vsak oslobojén,
Tri tisoč strtih je verig,
Trem tisočem je odvaljén
Od srca kamen težkih brig.

Ko pride jutra svetli zor,
Jetniki so v zavetji gór,
In strnjeni v pobožen kor
Zahvalne psalme pojejo,
Da prišli spet med svoje so.

Al z dnevom mine Turke strah,
Ko vidijo, kak mala pest
Krščanov zmela jih je v prah,
In paši, ki je zbežal plah,
Počasi vrne se zavést.

On znova vojno spravlja skup,
V preroka stavi ves svoj up,
Da zmaga, stare ta tropič,
Ki vodi prosti ga kmetič,
Al up se mu razpade v nič.

Nastane vpitje, glasen hrup,
Ki vlije paši v srce strup,
Napadeni so za hrbtóm,
Začuje se kanonov grom,
In mečev žvenk in sulic lom.

To je deželni poglavar,
 Ki mu je prid dežele mar,
 Pa je ko z neba božji sel
 Na pomoč z vitezi prišel,
 In je zatrl za naše kvar.

Opravek gótov večidel
 Je našel že od kmečkih rok,
 Ni težek bil več s Turki pok,
 Ker komaj, da se boj je vnel,
 Sovrág je že bežati jel.

Utekel živ je malokdo,
 Vse druge je posekal meč,
 V deželi ni ga Turka več,
 Jetniki na svoj dom gredó
 In slavo hrabrih del pojó.

Mladiča pa zdaj slavi
 Kdorkoli diše in živí,
 Sam poglavár tak govóri:
 Za hrabrost tako zve naj car!—
 In car poslal je plemstvo v dar.

Al kaj mu bilo je nagib
 Za tak junaško slaven čin?
 Srce brez mádežev in hib,
 K' imá za bližnje tudi trip,
 Imel je podplaninski sin.

Tedaj človečnost najpopréd,
 Za njo sledí ljubezen koj,
 Ki gnale sta ga drzno v boj.
 Za lepo Zoro bil je vnet,
 In ta zaklad mu bil je vzet.

In lastnorok je ta zaklad
 Izsred sovragev tud otél,
 In zdaj, ko plemstvo je prejel,
 Grajščak bi tudi ga vesel
 Pozdravil si za zeta rad.

Dozdaj preradostnih očí
 Mladiča nič gledal ni,
 Ker bil podložen mu je kmet,
 In kmet še dandanašnje dni
 Grajščaku ni dovoljen zet.

In ko ne bil bi plemenit
 Po vrli hrabrosti postal,
 Ne bilo bi mladenču v prid,
 Da je sovražnika razgnál
 In je grajščak — grajščak ostal.

Al zdaj, ko je imé dobil,
 Je čislán bil in cénjen gost,
 Gospéj in pa gospodu mil,
 In dala sta pristop mu prost,
 In spoštovanja znám obíl.

In on je rabil ta dopust,
In hodil v grad vesel in rad
In zmir in zmir gostejekrat,
Da vidi dragi svoj zaklád,
In sliši govor sladkih ust.

In Zora je vse bolj ko kdaj
Prijazna in zgovorna zdaj,
In smeje se in šali ž njim,
In dela mu z vedenjem tim
Visokih upov marsikáj.

In lepša je od dne do dne
In ljuba vsak dan bolj in bolj,
Da se navžiti je sreé,
Da se nagledati dovòlj
Okó ne more in ne vé.

Da njega ljubi, djal bi vsak,
Verjel je tudi sam junak,
Ker se mu nje vedenje zdi,
Da ona tudi za-nj gorí,
Al rekla mu nikoli ni.

Verjel je tudi oče njen,
Ker željam vsak verjame rad,
Al te sprestró premnogokrat
Črez gled preprogo tmičnih mren,
Da nam postane vid meglén.

In tak postal meglén je vid
 Mladeniču z očetom vred,
 Obema pa zbistri pogled
 Španjolca tistega prišet,
 K' je hodil čudozgod lovit.

Lovit je hodil čudnih zgod,
 In čudno zgodo tu je vjel,
 Prelepo Zoro s sabo vzel,
 Razpodil dvema polno zmot,
 A sebi vstavil blodnje pot.

Zakaj grajščak ni nič ovér
 Najézil zvezi z vitezom
 In dal mu je tak naglo hčer?
 Al je postal na duhu hrom,
 Da ga trpinčil nič ni dvom?

In če mu je ohrómel duh,
 Kaj pač je ohromenju vzrok,
 Da je za srečo hčere gluh?
 Al to, da ga je klopouh
 Premotil v željah sam otrok?

Le lahko; nisem fizjolog,
 Pa vam povedati ne vem,
 A noternjost pozná le Bog,
 Laží pa praviti ne smem,
 In hypothesovat ne grem.

Poreče kdo: imel je prav,
 Da hčere ni mladenču dal,
 Ker tako pravi rázum zdrav:
 Nesličnost je razdóra kal,
 In klas po cvetju kmal snetjáv.

Al kako to trditi smeš,
 Da ni za njo omikan bil?
 Od kod to tako dobro veš?
 Od mene nimaš sporočil,
 Kakó se duh mu je gojíl.

Pa kaj porečeš, če velím,
 Da bil je tako on zrejen,
 Ko žlahtnikov tačas nobèn,
 Če ravno vir ti zamolčím,
 Od kodar bival je učén?

To vem, da mi odgovor daš:
 Neveren sem ti v tem Tomáz.
 Al ti verjemi ali ne,
 Na vero siliti ne gre,
 In jaz le pravim: taka je.

Očetu res ni bilo všeč,
 Da mu je hči na tuje šla,
 Al kaj je hotel družega?
 Kako zravhati spolzlo reč,
 Da bi končala se brez zla?

Pa si je tako mislil mož:
Najpametniše storil boš,
Če hčeri prosto voljo daš,
Poprej pa svet, ki ga imaš,
In za najboljšega spoznaš.

Pa jej je rekel ino djal:
Ko jaz bi ti bil, jaz bi zbral
Domačega si za možá,
Vendar ne silim ti srcá,
Naj se po željah mi ravná.

Jaz mislil sem, da mi bo zet
Naš sosed, ki je lep in vrl,
Ki stavi vse ga za izgled,
Ki nam pogubo je zatrl,
In ti si misli mu predmêt.

Odgovori mu lepa hči?
Nikdár o tem govoril ni,
Iz mojih tudi besedi
Povzeti tega le ni smel
Da j' up, dobiti me, imel.

Imela sem ga rada res,
In on mi je najdraži bil
Ter mi ostane vedno mil;
Al se bojim, zakonska vez
Nasula bi med naju jez.

Ko bil ostal bi reven kmet,
 Edino on vaš bil bi zet
 In bil najvredniši bi vas,
 Ker sem trudila se ves čas,
 Da prav omikam ga za nas.

Al zdaj, ko je tak imenit
 Postal, da je povsod češčèn,
 Zatrt je sklep moj in zmenjèn,
 On zá-me je za zmir zgubljen,
 Al duši vekomaj čestít.

Čemú je priti moglo to,
 Da on postal je nam rešník?
 Zakaj ni mogel drugih kdo
 Storiti tega pač takó,
 Kar je dovršil — moj malik?

Takó je rekla, in nje mož
 Postal je tisti Španijol. —
 Junak pa se je v srce zbol
 In zvedel, da na svetu rož
 Brez trnja ni nikjer nikol'.

Pustimo ga, naj mu srcé
 Ozdravi čas, ker čas gorjé
 Ozdravljati najboljé vé,
 In mi pa pojmo s Kranjskega
 V deželo kralja španjskega.

Drugi del.

Don Almiro celo leto
Srečo v zákonu zavživa,
In te sreče mu zastrla
Ni ne ena še meglica.

Danes pa ga doletela
Sreča je še le obilna,
Porodila mu je Zora,
In rodila mu je sina.

Na vse kraje po deželi
Brzonoge sle pošilja,
Da mu nosijo gospôdi
Za botrínjo povabila.

In iz nova v gradu dvorski
Misli vse in vse premíšlja,
Kak in kje bo rok dobiti
Za vsa silna opravila.

Znovič sobe in dvorane
Sto svetilnikov osvítlja,
Premenila se je v poldan
Po sobanah nočna tmina.

Al k' od luči v dan se noč ta
Ne bi bila premenila,
Danes ne bi več pregnala
Tme senjór in don množina.

To je moka neprenosna,
Ki srcé prehúdo stiska,
Vedeti, da zraven Zore
Več ni krasna krasotica.

Pa se vsaka izgovarja,
Da bi srčno rada prišla,
Ali da jej z doma brani
Ravno zdaj opravkov sila.

Al za to ni bila danes
Nič manj gostov polna izba,
Zbralo se je tim več moških
Gledat sreče don Almira.

Gori v gradu se razlega
Godba glasna veselívna,
Da odmeva vse okoli
Od jezičnega malika.

Prišel je trenótek tisti,
Ki nasiti in utiša
Zbranih gostov radovednost:
V sobo prinesejo sina.

Drobno dete je neumno,
 V strop oči debele vpira;
 Vsi šeptajo, da očetu
 Zrezano je iz obličja.

Mnogo teče sladke hvale
 Pričujočim raz jezika;
 Zora čuje goste zdihe:
 Da sem oče tega sina!

Ino Zora je še lepša,
 Ko je pred porodom bila,
 In botrinja moške vnema
 Bolj od svatovnega pira.

Dona Zora, dona Zora,
 Al ne bo ti naklonila
 Kake kvári ali škode
 Tega dneva prehvalitva?

Don Almiro, don Almiro,
 Al bo dosti ta botrinja,
 Da za čudozgodami te
 Sla na tuje ne odtira?

Béžite, hudobne misli,
 Beži sumnja zlo budivna,
 Don Almirova ljubezen
 Je prevročá in prečista.

* * *

Zastonj odganja moja duša
 Od sebe sumnjo v njej bučečo,
 In čim jo bolj in bolj oglušča,
 Pred sabo vidi vse tim večo
 In sluti in sledi nesrečo.

Enkrat se že je v nič razlila;
 Poroka škode ni donesla,
 Za leto dni še ni izvila
 Iz rok nesreča sreči vesla,
 Almiru ni na tuje sila.

Za leto dni se ni prevzela,
 Od hvale in prehvale Zora,
 Priljudna, ljuba in vesela
 Soprogu misli zlih ne dela,
 Na čudozgode ga ne mora.

Pa kaj tedaj te spet naganja,
 Da od botrinje hudo slutiš,
 In si tak slabega molčanja,
 Da sum izrekaš, ki ga čutiš,
 In sebe ž njim in druge ljutiš?

Bog hotel, da sem se prevaril,
 In bil bi slutil slutnjo krivo!
 Grom steri hvalo zapeljivo!
 To zel, obljubim, vrag je vstvaril,
 S koprivnim žigom jo nadaril.

Opekkel se je marsikteri
 Že ob njo ter si sparil srce,
 Pa je nemile njene krce
 Občutoval v obilni meri;
 Gorjé mu, v kogar se napéri.

Na Španjskem več ni don Almira,
 Po turškem Carjigradu hodi,
 Iz nova križem sveta blodi;
 Al stari mik po čudozgoti
 Zbujèn na novo krog ga tira?

Večina res je takih misli,
 In ti ljudjé so duše blage,
 Al so, ki so se vkupaj stisli,
 Ki jim pogóvori so skisli
 Od trpke vjédave nesnage.

In ti le trosijo: „Pognala
 Po svetu ga je žena zvita,
 Prešló je leto, pa je sita
 Te enotérosti postala,
 Premembe hoče ženska zala.

Poslala móža je od doma,
 Ker grandi jej godijo španjski,
 Vedoč, da rad po svetu roma,
 In da odrekel jej bo koma,
 Ker vleče ná-se svet ga vanjski.

Don Álbuxeres mož je krasen
 In je v življenja cvetnem maji,
 Krog njega čas ni dolgočasen,
 O Zora, le nikár ne taji,
 Tajenje bilo bi le basen,

Tajenje bilo bi le basen,
 Imeti htela zrak si jasen,
 Pa si držala to za hasen,
 Ko bi megluro odpodila;
 Takó je mnoga že storila.“

In če je tak storila mnoga,
 Pa Zora tega le ni kriva,
 In vaša sodba je prestroga,
 Obrékanje je to brez boga,
 Nezvéstost v Zori le ne biva.

Al da domá ni več Almira,
 Prihaja le od Zore same,
 O hvali moža se prevzame,
 Ki nepremišljena natira
 Jo do nesrečne zle premame.

Almíru v sreči preobilni
 Je srce v rádosti skipelo,
 Pa se ni brzdati umelo;
 Naganjajo ga čuti silni,
 Kar misli, 'z ust mu je privrelo.

Sedel je enkrat zraven žene
 In dete pestoval v naročji,
 Napajal ga je smeh otročji,
 Pa vsklikne duše opojene:
 Kdo živ je srečniši od mene?

In dete v zibel odloživši
 Objame in poljubi ženo
 Ne kakor družo poročeno,
 Ko drago dolgo pregrešeno
 Ljubitelj najpreljubeznjivši.

On ljubi, ino v tej ljubavi
 Jej govori besede strastne,
 Besede ljube, sladke, častne,
 In vse, kar govori in pravi,
 Besede so o njeni slavi.

Godí jej hvala; komu ne bi
 Po godu taka hvala bila?
 Al v hvali je mogočna sila,
 Na zlo prišla je, Zora, tebi,
 Napuh, nikar je ne zagrebi.

Zastonj! prevzame se napuha,
 Pa reče možu: Moj Almiro,
 Od hvale tvoje skor sem gluha,
 Kdo ve, ko videl bi Zairo,
 Al ne bi k njej obrnil sluha.

Ti praviš, da je ni nad mene
 Lepote krásniše nobene
 Na zemlji, kodar solnce sveti,
 In praviš, da imam le želeti,
 Pak imam, kar želim imeti.

Prišla do nas je govorica,
 Da lepše ni na širu zemlje
 Kot je Zaíra, sultanica,
 Godí krščani se krivica,
 Po sili se jej vera jemlje.

Zaíro videla bi rada;
 Napóti se do Carjigrada,
 Pak iz haréma jo odpelji,
 Da tam ne zvene cvetka mlada,
 Kjer jo držijo proti želji.

Izrekla je, kar ni nikoli
 Zares izreči misli imela,
 Izrekba jo je zaskolela,
 Prečudni trni so jo zbolli,
 Nazaj besede je želela.

Prepozno, Zora! don Almiro
 Kar reče, več ne oporeče,
 Pa mu, al hoče ali neče,
 Značaj ne dáje več na zbiro,
 Odpotoval je po Zaíro.

In da ne bila bi mu žena
 Brez njega čisto zapušćena
 In dolgočasu izročena,
 Za družbo dá jej kavaljera
 Prijatelja don Albuxera.

Don Albuxeres je med doni
 Najlepši bil ob tistem času,
 Med donami je bil na glasu,
 Da ga po celi španjski kroni
 Njegovemu ni para krasu.

Pa so zavidale zató ji,
 Da pridobiti ga je znala
 V tak kratkem al zmagavnem bóji,
 In vsaka je pomilovala
 Soproga, da ga je goljfála.

In marsikdo se malopridno
 Smejál je in ob enem čudil,
 Kakóšen bes je um poludil
 Almiru, da je kratkovidno
 Ravnal in sum se ni mu zbudil.

Almiro bil je brez bojazni
 In brezi straha za soprogo,
 Prehodil on je sveta mnogo,
 Pa so v njegovi duši pazni
 Prijele razne se prikazni.

On z duhom, ne le samo z mesom,
Z odprtim hodil je ušesom,
S pazljivim potoval očesom
Okoli po širokem svetu,
Ne kar na brzo v mimoletu.

Pa je na skoraj to zapazil,
Da vzeti dobro je mladenko
Si iz Slovenskega za ženko,
Da, kdor oženi se s Slovenko,
Ne bo zabredel in zagazil.

Lastnost je pri Slovencih čudna,
Da, če se rada dva imata,
Zakleneta si v zakon vrata,
To vez odstranjata netrudna
Kot eden družemu pristudna.

In kedar zakonu čas pride,
Mladenka družega izbere.
Mladenič pretrpi mizere,
Solzé v očéh si kmal otere,
Na drugo v zákon zvrne vide.

Al kdor postane mož in žena,
Ta dva sta v zákonu poštena,
Na nezvestobo ju nobena
Ne spravi strast, korist al sila,
In ko bi še tak močna bila.

Almiro je to dobro vedel,
 Pa se na Zoro je zanašal,
 Kar nič se sum ni v njem oglašal,
 Da b' Albuxera se ustrašal,
 Da ženo bi mu kak opredel. —

Stan v sreču Zore je premenil
 Nebeški mir in pokoj zlati;
 Za móža se je jela bati,
 Da ne bi srca mu zaplenil
 Zaíre tujke kras bogati.

Črv ljubomorstva in zavisti
 Začel jo je nemilo gristi,
 Od prvega prisvita zore,
 Da zajde solnčna luč za gore,
 Dobiti mira več ne more.

In kedar leže, zbegne spanje,
 In če zaspí, so strašne sanje:
 Zaíro vidi, in Zaíro
 Poljublja strastno mož Almiro,
 Da sliši prav poljubovanje.

Zaíro vidi, in Zaíra
 Od nje krasnejša se jej vidi,
 In to jo tare in zatíra,
 Takó da z lic jej kras pobira,
 Lepoto jej in zdravje pridi.

Preklinja tisti hip nesrečni,
Ko želje zlila je v besede,
Kar jo pehnilo je v te bede,
In spravilo v ta stan nevšečni,
Da pokorí se v môki večni.

Že v drugo se je gaj osočil,
Prešlo za leto dni je časa,
Od kar Almiro se je ločil,
Pa le ga ni od njega glasa,
Ni pisal nič in nič poročil.

Skrbeti Zore je začelo,
Da ne bi našlo ga kaj zlega,
Po glavi jej je to šumelo,
Da ona vzrok bi bila vsega,
Če smrtno zlo bi ga zadelo.

Ne vé, kakó naj si pomaga,
Trpí, teží jo srčno breme,
Trpí, trpljenja jej ne vzeme
Beseda tolaživno blaga,
Tolažba bolečin ne zmaga.

Ne zmaga bolečin tolažba
Don Albuxera ne najmanje,
Še zmerom bolj jo vgreza vá-nje,
Pa biva le jej čutom zdražba,
Ki hujše le vzrokuje sanje.

Prišlo je pismo, list prebira,
Al branje jej ne vrača mira,
Kdor pazil jo je v času branja,
Opazil je, kakó naganja
Jej kri v obraz in spet ustranja.

Veliko slišal sem že pisem
Pa tudi tega zgrešil nisem;
Poslušaj ki si radoveden,
Almiro piše: „Za kak teden
Postanem tvoje hvale vreden.

Ko bodeš to-le pismo brala,
Dovršil sem na tenko strogo
Po tebi dano mi nalogo,
Na Španjsko barka bo jadrála
Z menoj in robkinjo ubogo.

Uboge res so turške žene
In čuden je ta turški harem,
Razlike nima je nobene
Od kletke, kjer trpé vlovljene
Zaprte ptice robstva jarem.

In carjev harem je le večá
Od družih bolj gosposka kletka,
Al ječa le ostane ječa,
Pa bodi vdelana rešetka
Al gosta ali bolje redka.

Ta kletka je palača silna
 In vsa se od lepote bliska,
 Al okna mala so in nizka,
 Železnih križev množ obilna
 Pa jih še bolj oží in stiska.

Oči bi djale, da je cela
 Iz plošče marmorja stesána,
 Z železom je povsod obdana,
 Al ozko ž njim se je sprijela
 Moč zlata ter mu lice vzela.

Obdajajo ga budne straže,
 Ne spé po noči ni po dnevi,
 Prežé na desni in na levi
 Na vsakega, ki se prikaže,
 Nepazni zda se smrtni revi.

Gorjé, če ti pogled uide
 Na okno, na harémske zide
 In vidi črnec tvoje vide:
 Doživel si, ko pride luna,
 In ti in gledana kaduna.

Za vse, za celi svet so gluhi
 Ti obrezspóljeni črnúhi,
 Občutnost jim pošlà je vsaka,
 Sramú ozró se v tla evnúhi
 Le, kedar vidijo možáka.

Edína strast, ki ž njimi vlada,
 Je do ljudi zaprta jeza,
 Ki vá-njo se vse drugo vgreza,
 Ki živo vse človeštvo rada
 Poslala bi v kraljestvo ada. —

Presegla je prevdarnost moja
 Pazljivost sto in sto evnuhov,
 In budnih straž in ogleduhov,
 Iz množtva belcev in črnuhov,
 In slug prikupljenih brez broja.

Oteta zá-me je Zaíra,
 Oteli so jo ječi novci;
 Zlató zatvore vse odpira,
 Ni boljšega do vspeha vira,
 In Židovje so zlatolovci.

Zakladal Židov je haremske
 Samotne lepe prebivavke.
 Kadune tudi so gizdavke,
 Udaljene od zveze zemske
 Le s kinčem imajo opravke.

Dobil je Židov krasno runo,
 Lep prt iz njega da si stkati,
 Premami kahajo-kaduno,
 Ne dá si plačati ga z zlati,
 Zaíro za-nj je bilo dati.

Pohlep za kinčem dá kaduni
Iznajdenost in pa dovédnost,
Prevári stražarsko oglédnost,
Da sami Židovi štacuni
Dadó haréma glavno vrednost.

Zabila v kišto je Zaíro
Med tisto robo, ki, dajána
Kadunam v harem na izbiro,
Ni bila od kadun izbrána,
Le Židovu nazaj poslana.

In Židov izroči jo meni
Za drago, za visoko ceno,
Al nizko za lepoto njeno.
Krasota taka zemski ženi
Ni bila dana še nobeni.

Nje dve očesci dve višnjele
Vijolice sta se mi zdele,
Tak žive bile sta mi boje,
Tak žive iskre v njih so tlele,
Da mislil sem: očí so tvoje.

In gledala je tak prijazno,
Tak ljubo sveto in pobožno,
In tak proseče, tak otožno,
Tak milo in tak vse premožno
Na dušo tudi čutov prazno!

In glasek njenega jezika
 Donel na sluh je tako mehko
 Tak milozvočno, tako lahko,
 Da mi od tvojega razlika
 Ni videla se kaj velika.

S tim glaskom ti si govorila,
 Ko v tvojo krasno domovino
 Me k tebi pot je doblodila,
 In si mi, Zora moja mila!
 Potresla srca globočino.

Nje ličca gladka mladoletna
 So t'k ugodno rožnocvetna!
 Iz ust jej sápicca prihaja
 T'k lahka ko zefirček maja
 In licu tibo dobrodetna.

In stisnil sem ročico snežno!
 Tak mehko, voljno, tako nježno!
 Tak plemenitomodre žile
 Po rok'ci so se jej krivile,
 Ko da bi tvoje roke bile.

In kak bi se izreči moglo,
 Kak polno njederce okroglo
 Je tako živo hrepeneče!
 Vse kakor tvoje ná-se vleče,
 Da srce v radosti trepeče.

Al kaj bi dalje ti govoril
 O nje lepoti, nje milini?
 Saj kmalo v tvoji domovini
 Tvoj grad jo gostno bo podvoril,
 Kjer lepši jej bo dan zazoril.

Ti videla jo bodeš sama
 In mogla biti boš vesela
 Bogú dopadajočega dela,
 Da robstva sponse si jej snela,
 Da poživi svobodno z náma. —

Ni mogla dalje brati lista,
 Na krilo roka jej omahne,
 Ozre se kvišku ino vzdahne
 Na cele prsi ter izpahne
 Besede: oh za Bóga Krista!

Prehaja mraz jo in vročina,
 Zavest se z nezavestjo menja,
 In ko jej malo to pojenja,
 Dovede list jo do spomina,
 Ki glasno vpije, da ni senja.

Čutila so jej tak napeta,
 Da s sábo govoriti jame:
 Za družega gori dekleta,
 Almiro več ne mara za-me,
 Za-nj zakon stvar je, stvar ne sveta.

Pa ta Zaira? pač je krasna!
 Kakó zvoní imé Zaira?
 Sestava črk ni lepoglasna
 Za mene — a za don Almira?
 Ž njegovim se na pol ubira.

Kako je vsplámčen o postavi
 Te poharémljene device!
 „O česci“ nje očéma pravi,
 Rokáma „rok'ce“ in „ročice“
 In „ličce“ mu je njeno lice.

A moja roka mu je roka,
 Ročica mu je samo — bila.
 Le pridi ti višnjelooka!
 Bom videla, če prekosila
 Bo mene tvôga krasa sila!

Še nisem grda, še sem lepa,
 Še zala, krasna — nisem grda.
 Zrcálo kaže, nisem slepa,
 Gladkoče čelu ne otepa
 Nobena ni najmanjša mrda.

Kaj mrda? mrdice ni zreti,
 Zrklò je delal prvi mojster,
 Natančnišega ni imeti:
 Pokaz je živ, odsév je ojster,
 Kdo če si večí kras želeti?

„Marjana!“ zdaj pokliče deklo,
 Ki jo je zapuščáje Kranjsko
 Odvedla s sábo si na vanjsko,
 Ki je po sili šla na Španjsko,
 In nič je ni na tuje vleklo.

In z deklo tak pogovor sproži:
 Marjana, meni se po moži,
 Ker ni ga tako dolgo, toži,
 Ne morem biti nič vesela,
 Kaj praviš, kaj on zdaj-le dela?

Kaj dela vaš gospod Almira?
 Ne vé m, al vse poštenje stavim,
 Da je resnica, kar vam pravim,
 Da sosed naš domá še zmira
 Očí za vami si otira.

Kaj dela vaš gospod na tujem?
 O tem nikoli nič ne čujem,
 Al redko kdaj mi noč premine,
 Da se do živega ne vrine
 Domá naš sosed mi v spomine.

E, pusti to, Marjana, pusti,
 Ob onem ene ne izusti,
 Al naj sprimó ti se čeljusti!
 Povej, kaj dela moj Almiro?
 „Kaj dela? šel je po Zaíro.“

Kaj, po Zairo? po njo pravi!
To pravi pa se ne zadavi!
Marjana, reci da je po Zairo
Na tuje šel moj mož Almiro,
Pa se mi prec od hiše spravi.

Gospá, nič več mi ne recíte,
Samó me precej zapodíte:
Gospá, gospod vaš mož Almiro
Je šel na tuje po Zairo;
Gospá, zdaj pa me izženíte.

Ne greš? poberi se in beži
Da te ne vidim več nikoli!
Izreče, da si kaj odtéži,
Izrekba ne odnese boli,
Na srcu kamen nič ni leži.

Marjana gre in kviško skoči,
Ob dlan z dlanjó vesela počí,
Ta hip kar ima hitro spravlja,
In s sabo govoré ponavlja:
Čast, slava bog ti vsemogoči!

Domú grem k materi in oči,
Domú k sosédom in sosédam,
Pa bom po dnevi in po noči
Hodila po vsej svoji moči
Brez mude, da jih prej ugledam.

O radost, videla bom z nova
 Očetov dom, domače kraje
 In travnike, kjer se igraje
 Živela dneve sem najslaje,
 In n j e g a, ki sem vsa njegova.

Je koli zvest mi, bog ga vedi,
 Al mu je druga srce vzela?
 Bog vedi, človek pa zaslédi.
 Al živ je? smrtna tica pela
 Ni tu, še danes k nam ne sedi.

Marjana ni še, kar je živa,
 Nikoli bila tak vesela;
 Dve leti že je preživela
 Na tujem, kar jo sreča kriva
 Od ljubih je od doma vzela.

In zdaj se sreča k njej obrne.
 Obzorje žitka jej razjasni,
 Prešli so dnevi dolgočasni,
 Razidejo se megle črne,
 Zasijejo jej upi krasni.

Pa pravi: oj kakó sem srečna
 Vse bolj od tebe, lepa Vida!
 Ti bila si kraljica všečna,
 Ta všečnost ni ti dala prida,
 Pa si jej bila sužnja večna.

Slovenka tožna al vesela,
Al v sreči dobri ali hudi
Od nekdanj si je poleg dela
Veselo ali žalno pela,
Zapoje si Marjana tudi:

Tičica zletela
Venkaj iz grmička,
Slávčica je sela
Daleč od slavička.

Tiho tiho tiček
V zelenem grmičku,
Vrača se v grmiček
Slávica k slavičku.

Pustimo jo, naj gre na Kranjsko,
Naj le hiti pod gore svoje,
Pa naj si za popotnjo poje.
In gre in reče: z bogom, Španjsko!
Opraščam ti vse moke tvoje.

Tretji del.

Don Almiro s Carjigrada
Srečno prišel je domú,
Pa razpošlje po deželi
Kar imel je slov in slug,

Ter povabi vso gospodo
Na svetkóvanje godú,
Ker da je krščansko dušo
Rešil vragom iz čeljust.

Pa je moral dvorski zbrati
Pamet vso in ves svoj um,
In privzeti k dnevnim trudom
Polovico nočnih ur,

Da zgotovi vsem po volji
In se splača silni trud,
Da ne dá nikomur vzroka
Jezik devati na brus.

In prišel je iz kraljestva
Vsak gospod, ki glas je čul,
In prišli so v polnem broju,
Vsak prišel je samodrug.

Gnala je je radovednost
Ino čuden srca čut,
Vsak izvedel rad bi zgodbo
Iz izvirnih prvih ust.

In ko glasi čudne zgode
Bijejo na pazni sluh,
Poprijema se čujénje
Moških src in ženskih duš.

Pravi jim, kar ni nikoli
Nikdo še od zbranih čul:
Koliko da v Carjigradu
Je preživel smrtnih ur;

S kako pažnjo ga je našel,
Komur dal je svoj zaúp,
Da se le za težko zlato
Mu predal je dvorski Jud;

S kako pažnjo je dosegel,
Da ga spazil ni evnúh
In da ni on in Zaíra
Bosporovim ribam drug;

Da ne spenja njena duša,
Kakor duše tisoč bul,
Spremenjena v žalno tico
Si nad Bosporom perút.

Ah kak donam in senjoram
 Srce iz naj milših strun
 Glas usmiljenja ubira
 Za nesrečo takih bul!

O nesrečne ve harémke,
 Ki vam smrt pretí vsak sum,
 Ah, pri vas je za nedolžnost
 Srce nemo, zakon gluh!

Pač nesrečne! reče nekdo
 Iz gospodov zlobnih ust,
 Pa se le napolni vselej
 Harem prostovoljnih bul.

Dobro, da besede niso
 Doletele krasnih uh
 Ne bi tako zažezele
 Danov videti ukús.

Ali tak rekó gostilcu:
 Daj hvalitvi delopust
 Pa nam samo predpostavi,
 Da jo sodi vid in sluh.

In Zaíra v sobo stopi,
 Kip z lepoto preposut;
 In očesu, ki jo vidi,
 Trip zastane od krasú. —

Dona Zora, dona Zora,
 Tak nikár ne prebleduj,
 Kaj ti tako srce vjeda
 Ljubomorstva smrtni strup?

Don Almiro, don Almiro,
 Tako se ne prehinjúj,
 Zvest si Zori pa se delaš,
 Kakor da bi bil jej tuj.

* * *

Gostjé so šli na dom vsaksebi,
 Utihnil je veselja hrup.
 Ves grad je miren, samo v tebi,
 O Zora, ah da tako ne bi!
 Ne spi prepír, pokoju strup.

Prepričana je v duši svoji,
 Da se je mož nagnil od nje,
 Da tujki je predal srcé,
 Pa zdaj početi kaj ne ve,
 Ter je zatorej v hudem dvoji.

Peklí jo to in tare grozno,
 Da sama je nesreči vzrok;
 Al da se vrne, je prepozno,
 A da spozná, pa bil bi skok
 Za žensko gizdo preglobok.

Gospá sem pak sem dati smela
Zapoved ono, on ukáz,
Ne bila vendar bi verjela,
Da tega lotil bo se dela
Ter se odločil na odláz.

Zakaj je bil takó premalo
Sam svoje volje gospodar?
Možévi moštvo da je mar!
Ne smel bi iti bil nikdár,
Če tudi se je ukazalo.

Tako je sebi govorila,
Tolážíla se in pestila,
In če izmislila je kaj,
To bilo je samo za zdaj,
Sklep drugi brž ugnal je v kraj.

In zdaj jej pridejo v spomin
Mladostnih dni pretekli časi,
Ko je živela tik planin.
Sosedov se junaški sin
Pred dušo nehoté jej glási.

In komaj misel je spočeta,
Rojena ne še na luč sveta,
Potrka tujec in zavzeta
Zagleda pred seboj tačas
Soseda kdanjega obraz.

Ki prvokrat se opojí
Bokala polnega ljubezni,
On tako lahko se ne strezni
Ker tak opoj gre med bolezní,
Ki s časom le se prebolí.

Odkar je minol v gradu pir,
Odkar so šli od grada svati,
Iz srca mu izgine mir,
Tolaži res ga stara mati,
Al mira mu ne more dati.

Vse goni ga od doma nekaj,
On hodi gledat tujih mest,
Al komaj dobro pride tjekaj,
Okó že z nova išče cest,
Da reče nogi: dalje tekaj.

Kmal pride želja mu do doma,
Povrne spet se s tujega,
Da zopet z nova kam poroma;
Za mater nič ni hujega,
Če svet mu dá, ne čuje ga.

Prešlò je leto, šlo je drugo
In prišla tretja je spomlád,
Prinesla zimi je odjugo,
Da vzeme zemlji studni hlad;
Kaj njemu pokoj dá za tugo?

Pozabi, tak mu mati pravi,
Zgubljena zá-te je na vek
Po dani višnji nam postavi,
Al da ti srce naj ozdravi,
Poprôsi še Bogá za lek.

Da ti izvrači dušo skori,
Mariji kam se zagovori,
Obljubi se na božjo pot,
In kar obljubiš, zvesto stori
In zdravje ti bo dal Gospód.

Ta misel mu se dobra zdi,
Prešine neko ga veselje
In materi spregovori:
Izpolnil bom vam vaše želje,
K šent Jakobu grem v Kompostelje.

Da prej znebí se srčnih ran,
Na Španjsko gre koj drugi dan.
Al ni ga videl sveti Jakob.
„Njegova dobra ili zla kob,“
Je djál Hrovàt, „da šel je v stran.“

In tako po težavnem tiru,
Po neizmerjenem razširu,
Ko je prehodil tisoč milj,
Priromal v grad je k don Almiru,
Ne k njemu, drug on ima cilj.

Izvedeti ga žene to,
 Ali je srečna s tujcem Zora,
 Ne grize li je kak pokora;
 Še enkrat videti jo mora,
 Še enkrat govoriti ž njo.

Želi jej srečo, toda sreča
 Mu nič kaj prav po volji ni,
 In djal bi skoraj, da je večja
 Nasprotna želja; on želi
 In zopet želje se boji.

Ne boj se, želi srečo želi,
 Nesreče ima tak dovolj
 In vgreza v njo se bolj in bolj;
 Nikár še ti je ne dreseli,
 In njo in sebe razveseli.

Enkrat si rešil je nesreče
 Otevši Turkom jo iz rok,
 Prav lahko rešiš jo še večje
 Nevolje dušo jej moreče
 In jej zatareš zdih in stok.

Ne boj se, možko stopi v grad,
 Vročino s čela spuše hlad,
 Pogled nje srce ti utiša,
 Mirú dom za-te bo nje hiša,
 Prihod tvoj sreča vsem najviša.

Kakó to veš? vsaj prerok nisi
In ki se vsega veden zdi si?
Kako dobom tu srcu mir,
Kjer nad menoj nepokoj visi,
Kako bom hiši sreče vir?

Prav lahko! vem jaz to po sodu,
Ki rojenice pri porodu
Izrekle so ga nad teboj.
Le srčno srčno, ljubi moj,
Pred vratmi zdvojen tak ne stoj.

En čas stoji pred gradom plah,
Iz duše si preganja strah,
Pa le ne upa iti préd njo;
Zdaj pride srčnost mu na mah,
Odtira neodločnost slednjo.

Stoji pred Zoro še je krasna
In lepša od nekdanjih dni,
Al ljuba mu se več ne zdi,
Prešla je z lic vedrina jasna,
Nemirno gledajo oči.

Mori jo nekaj, neka strast,
In nad seboj je vso oblast
Uneslo nekaj jej in vzelo,
To kaže nje držanje celo
Ne žalostno in ne veselo.

To njemu prepodí obúp
 In odbeží mu kmal osúp.
 Zavdan od prvega pogleda,
 Brž od nesvésti se zaveda,
 Na jezik pride mu beseda :

Zagovorjén na božjo pot
 V deželo to v Šenkompostelje
 Vrším zagovora povelje
 In na vračanji od ondot
 Zavedle semkaj so me želje.

Ne bilo, djal sem, bi pošteno
 Tu biti pa ne priti k vam,
 Ker to je modro govorjeno,
 Da z lepa se ne vrača nam,
 Kar je nemarno zamujeno.

Prijetna vaša je dežél
 In kraji lepi in premožni,
 Ljudjé so ko pri nas pobožni,
 In jaz sem, res je, ves vesel,
 Da vas je takšen dom sprejel.

Ta zmena, vidim, vam je všečna,
 In vi ste zadovoljna, srečna,
 A jaz, ko to za trdno vem,
 Umirjen k svojim spet ljudém
 Nazaj domú na Kranjsko grem.

Iz teh besed je Zora zala
 Na prvi hip le to spoznala,
 Da je junaka k njej prignala
 Ljubezen in nagib srcá,
 Da njej njegova pot veljá.

Nikomur nihče bolj po vseči
 Kot Zori on še prišel ni.
 S seboj prec skrivni sklep stori:
 On moral bo mi v djanji streči,
 Klin s klinom! tak se govori.

Moj mož zaljubljen je v Zairo,
 Naj zvé, kako junak za mé
 V ljubezni tare si srcé.
 Že dobro, ljubi moj Almiro!
 Jaz tudi imam na izbiro.

Odgovori mu zdaj: se ve da!
 Samó se pride in pogleda
 In potlej ide kar nazaj!
 Spodobi li se tako, kaj?
 Za ljubeznjivega soseda?

Beseda se še ni utekla,
 Ki zadnjo bila je izrekla,
 Šumél je lahko še nje zvon,
 In zadnjikrat je še odjekla,
 Ko stopi v sobo k njima don.

Kdo vé, kaj še bi rekla bila,
 Da jej ustavil ni beséd
 Prihod Almirov; tak pa sila
 Besede je drugač zavila
 In nam je zmedla misli sled.

Predstavi nju dva zdaj si koj:
 Moj sosed z rojstnega mi mesta,
 Junak, ki vodil on je boj,
 Ki tak je skropil turški roj,
 Da znal ni, kod je v Turško cesta.

On mene s činom je odločnim
 Otel Turčinom krvoločnim
 Pa je prignalo ga srcé
 Z nagibom željnim in mogočnim,
 Da o rešenki kaj pozvé.

Odločil ga je oče bil
 Za zeta si starejše hčere,
 Pa bil je tako blag in mil,
 Da rabil ni nijenih sil,
 Ko stavi hči mu v tem overe.

A to je mož moj don Almiro,
 Na Španjskem glasovit junák,
 Otel si lepo je Zaíro,
 Ki s tisočerno jo zapiro
 Ječil je sultanov bulnják.

Slavé ga, da je dom in sina,
 In ženo pustil in imel
 To srčnost, da je v Stambol šel,
 Kjer svest si bil je slave čina,
 Če ne, pa sramnega pogina.

S predstavo to je bila misli,
 Da je vrnila tisti list,
 Čegavor glasi trpkokisli
 So bili njeno dušo stisli
 Na ljubomornost in zavist.

Spozná Almiro, kam to meri,
 Al on se ni junaka bal,
 Po svetu si je svest pribrál,
 Da je nevarnost ženski veri
 Slovenec redko kdaj dajál.

Sprejéme torej ga vesel
 In stavim, da je skoraj htel
 Nje ljubomornost dalje gnati,
 Da ni zato mu časa vzel
 Prigodek nagel, ki vse skrátí.

Zaíra krasna pride k njim,
 Beseda prec zastane vsim,
 In ko se srečata s pogledi
 Junak in ona, bog ga vedi,
 Zakaj obá sta bila v zmedi.

Osupne Zora, ko to vidi,
 Pogled ta jej osnovo spridi,
 Zvaljeni so nje stavbe zidi,
 Spoznala je na prvi hip,
 Da strnil dveh se sre je trip.

Ugrize jo in v sree speče
 In zbada ko bodala os,
 Trpeti tega več ni kos,
 Namrdi se, pobesi nos,
 Iz izbe gre in nič ne reče.

V spavalnico se kar zaklene,
 Na zofo leže in molči;
 In misel misel jej podí,
 Prijeti pa ne ve ni ene,
 Uide koj, ki jo drží.

Na zadnje le vse v eno zbere,
 Utrdi se jej grozen sklep,
 Ki nič več jej ga ne podere,
 Prevzeme jo do nje ozèb,
 Ki sreče zdi se jej pogrèb.

Umre naj! zamrmrá z jezikom,
 Umre naj in naj gre k svetnikom
 V nebesa med deviški trop
 Devica iz haremskih sob,
 Pomenim s katerim se lečnikom,

Vedó lečniki za napòj,
Ki vstavi srcu tripe koj
In smrt ne 'zda se za uboj,
Storé mi to bogati novci,
Krščani tud' so zlatolovci.

Takó se v njo je sklep ugnezdil,
Da nič več našel ni ovir,
In ko prične svoj let topír,
Od grada sluga je odjezdil
Tamtód, kjer vodi v mesto tir.

Storila se je bolna Zora,
Lečnik tedaj k njej priti mora,
Almiro sam poslal je ponj,
Prišel, se ve ne bo zastonj,
Pomagala bo grenka kora.

Zbog posla sam prišel ni vrač,
Prišel zares bi bil drugač,
Poslal pa jej je leka steklo
In listič, v katerem se je reklo,
Kak lek bo gotov pomagač.

Na zemljo je nalegla noč,
Krog nje obila tmast obroč;
Vse tiho spi v naročji mira,
Le trem se v gradu san upira,
Ne spi gospá, junak, Zaíra.

Gospá ne spi, zakaj? to vemo
 Ne dá jej spati ljuta strast,
 Ki ima vso nad njo oblast,
 Prevráča zmir se tam in semo,
 In smrtna straši jo pošást.

Junak ne spi, kako bi spal,
 Ljubezen je prevzela vsega,
 Ljubezen nova; sam se tega
 Ne svešča, da je tako kmal
 Slovó ljubezni prvi dal.

Ne dá mu spati radost zgoli,
 Tak lehkega srca zares
 Ni čutil se še on nikoli;
 Devici bral je to s potéz
 Da je njegova že po poli.

In ker se le mu noče spati
 In gosli njega tik visé,
 Ubere jih, začne igrati,
 Po tiho strune zadoné
 In spremljajo besede te:

Junak je ranjen bil v srcé,
 Pomoči kak si sam ne ve.

O mati, kaj naj le storim,
 Da srčne boli se znebím?

Podaj se, sin, na božjo pot,
Zaceli rano ti Gospod.

Šel celit si je srčnih ran
Na božjo pot na španjsko stran.

Usmili Višnji se z nebés,
Zaceli rana mu zares.

Šenkomposteljski Jakob ti,
Ves bolni svet naj te časti!

Polehkoma odbrenka struna,
Za goro zajde svetla luna
In z luno zajde nočni dan,
Nastane znotra tma in zvuna,
Oči junaku stisne san.

Ne spi Zaira, ona čuje
In čudne zgodbe premišluje:
Čegav je grad? kdo je grajščak,
Ki me otevši tu gostuje?
Po kaj je prišel sem junak?

Rešnik odkril se jej še ni,
Ne ve imena mu ne stana,
Gospá je tudi jej neznana,
Za to priložnost ni še dana,
Prekratko še je med ljudmi.

A kaj, da praša za junaka?
Pozná li njega od poprej?
Pozná ga, vsaj sta si rojaka.
Rojaka, praviš? dej povéj,
Kranjica je lepota taka?

Zaira, praviš, je Kranjica?
Od kod je ona, kaj in kdo?
Kak je postala sultanica?
Almiro nič ne ve za to
In nič Almirova ženica?

Ne vesta, ali kmalu bosta,
Kogá imata v gradu gosta,
Skrivnost bo kmal oblakov prosta
In jutri zveš do sitega,
Zvedavec, kar je skritega.

Daní; kjer se obnebje širi,
Ne vidi se ne en oblak,
Vse čez je jasno, čisti zrak
Lehkotni gibkajo zefiri,
Kdo spal bo? vstane naš junak.

In dokaj preden solnce pride,
Pusti za sabo tesni grad,
Na krasni vrt pod njim izide
Zavživat tam jutranji hlad,
Vsem drugim stiska san še vide.

Vsem drugim, samo ne Zaíri,
Nadúšljiv jej je stan zaprt,
Tiščí jo nekaj; gre na vrt,
Da tesne grodi si razširi,
In jutra hlad srce umiri.

Na vrtu so vse križem poti
In vse, bi djal, v en kraj drzé;
Zaíra šla je tu po toti,
Junak pa tam po onej gre,
Da skupaj prideta, se ve.

Prišla sta vkup. Sedé na klopi
Zaíra gleda v božji dan.
Ogovori ga, ko k njej stopi,
Ko bil bi davno jej poznan,
Dá sestí mu na svojo stran.

Kaj sem se tako premenila,
Da vpiraš tako v me oči?
To je da! že so leta tri,
Kar videl nisi me ne ti
Ne rodovina moja mila.

Moj oče, mati? so li zdravi?
Kaj sestra Zora? ti nje mož?
Pa kaj na to junak moj pravi?
Zavedel li se kmal ne boš,
Kdo sem, ki tak se préd te stavi?

Imé je meni Solnea. Turki
 So vjeli mene, ko tvoj meč
 Jih sekal je, da krvni curki
 So tekli ko potok dereč
 Napivši se dežja preveč.

Ko je najhuje boj divjal,
 Takrat opazila sem tebe,
 Kako si v beg Turčina gnal,
 Kak jim je meč tvoj glave klal,
 O tem sem pozabila sebe.

Obraz tvoj mi se v dušo vtisne,
 Prevzeme čisto me tvoj čin,
 Svit čuden v sreču mi zablisne,
 Pozabim, da grozí Turčin,
 Pozabim, da pretí pogin.

Prevzela me je vso omama,
 Prestal je v prsih srčni trip,
 Preide čisto kratek hip
 In bila sem na enkrat sama,
 Opnè me turške roke rama.

Ko blisk z menoj na konja šine
 Spodbode ga in odletí,
 Nastane tma mi pred očmi,
 Iz udov truplu čut izgine,
 In mene vsa zavednost mine.

Na Turško šla sem; nisem šla,
Na konju tje sem priletela,
Kakó? ne vem; v nesvesti vsa,
Le redko kdaj sem oživela,
Da z novega sem omedlela.

Vsi Turki bili so zatrti,
Edini, ki ušel je smrti,
Ugrabi mene; ljudski tat
Za milost dá me v Carjigrad,
In v harem dé me sultan mlad.

Haremovála sem dve leti,
Za sultanico mladi car
Po sili me je htel imeti,
Dobivala sem vse za dar,
Da htela bi kot on želeti.

Želeti to mi je branila
Najbolj podoba tvoja res,
Ki pred očmi mi sploh je bila
Kot angelj varuh iz nebés,
Pred mé in greh nasula jez.

Dajala mi je ona moč,
Da sem upirala se carju,
Da pričo mene póhot vroč
Ohlajal se je gospodarju,
In mene ni bil premogóč.

Rad videl, vem, si sestro Zoro,
In zdaj si jej zakonski mož,
Pa le na uma vso upóro
Ni upa solnce šlo za goro,
In ti me krivo sodil boš.

Prišel junak je v Carjigrad,
Grajščak ta, ki me tu gostuje,
Obilen dar: cekín in zlát
Odpré zatvor haremskih vrat,
Prišla sem s tujega na tuje.

Prišla med dobre sem ljudi,
Nič zopernega tu mi ni,
Al nisem, tako mi se zdi,
Povoljna nič preveč senjóri,
Šla pač bi k starišem in Zori.

Povedi ti zdaj, kaj je gnalo
Od doma tebe v zemljo to?
Poznaš grajščaka in gospó?
Za te skrivnosti razkazálo
Veliko bom ti dolžna hvalo.

Ni vedel, kaj bi odgovoril,
Namislil bil je misli tmo,
Odgóvorov je tisoč storil,
Al prednjega je nov zamoril,
Pomešal mu račumbo vso.

Srcé mu vre, kipi mu duša,
 Odgovoríti lepo skuša,
 Al čut besede mu zađuša,
 Na mígale mu gre čeljust,
 Na zadnje le privrè iz ust:

O Solnea, ti si solnce moje,
 Ki sínilo je v žitja dni
 Mi včeraj in pregnalo dvoje.
 Srcé me nič več ne bolí,
 Pregnala bol si včeraj ti.

Dokler me vleklo je za Zoro,
 Za mirno srce nisem znal,
 Ta čut, ki me za njo je gnal,
 Ljubezen več ne bom ga zval,
 Bil greh je z dolgo mi pokoro.

Ljubila me je Zora; Bog
 Pa hotel ni, da éno bova;
 Godí naj volja se njegova!
 Postal je drugi nje sopróg,
 In mene vtopil v sto nadlog.

Nadlogam bil je včeraj kraj,
 Nadlogam kraj si ti storila:
 Ko včeraj si med nas stopila,
 Jaz menil sem, da se je raj
 Odklenil in je prišla vila.

En sam pogled in bil sem tvoj
In videl sem, da ti si moja.
Nikar se teh besed ne boj,
Ne plaši jih se duša tvoja,
Le ljubi me in trdno stoj.

Prignala me je v to deželo
Za Zoro želja, ne tajim;
Te želje ni mi bilo vzelo
Še nič do včeraj, al velim,
Zvidanje bilo ni veselo.

Pogled me prvi je preplašil,
Osupnil vsega in ustrašil;
Še cvel jej je lepote kras,
Al ljube nisem nič več našel,
In gnal je proč me skriven glas.

Zdaj bil sem jaz še le nesrečen,
Postal moj stan je ves nevšečen,
Al, blagor mi! le kratek čas,
Stopila kmal si ti med nas
In razvedrila mi obraz.

In kot si mene razvedrila,
Še Zoro razvedrila boš
In ljubo z novega storila.
Junák, ki vzal te je pod krila,
Je don Almiro, Zorin mož.

In Solnca reče: ta senjora
 Je, praviš, sestra moja Zora?
 In ta grajščak je nje sopróg?
 Ti nis' oženjen? — o moj Bog!
 Prišel je konec mi nadlog.

Izreče in v junaka vpre
 Očí tak milo, da mu gre
 V srcé pogled. On roci spne,
 Objeme Solnco in poljubi,
 Ta hip za ženo jo zasnubi.

Za njima, za drevesi skrita
 Je Zora stala dober čas,
 Skrivnost postane jej očita,
 Odlehne jej in raz obraz
 Zbeží prepona meglovita.

Zdaj izza drevja, izza klopi
 Pred ona dva presrečna stopi
 In s klikom: Solnca, sestra! sklopi
 Okoli vrata jej roké,
 Od rádoti se vsi solzé.

Za teden bili so na poti
 Don, dona, Solnca in junak
 In z blagom poslov velik vlak,
 Vesele duše bil je vsak,
 Na Kranjsko šli so toti.

Privede vse na Kranjsko tir,
Na Kranjskem bil je velik pir,
Junak se s Solnce je poročil,
Nad hiši dve se je zoblóčil
Veselja lok, nebeški mir.

Vabijo se na obilno naročbo vsi čast. rodoljubi, ki jim je v resnici mar za povzdigo naše lepoznanke književnosti; sosebno pa naj blagovolijo na to lepoznanško zbirko naročnike nabirati sl. slovenske čitavnice, č. gg. učitelji in pa domorodna dijaška mladina srednjih in viših šol sama med seboj, da se naše lepoznanstvo po tem poti še z mnogotero veljavno knjigo obogati. Naj nam torej dojde dovoljna podpora!

Pri tej priložnosti dajemo na znanje, da je mogoče razun „Spominov“ vsa doslej po „Cvetji“ na svitlo dana dela po znižani ceni za 5 gld. dobiti, če se kdo z naročilom naravnost v Celovec oberne; sicer pa so po samesi na prodaj pri vredništvu slovenskega Glasnika in po bukvarnicah:

I. versta (zv. 1—9): a) Šiljerjev „Viljem Tell“, poslovenil Fr. Cegnar, po 80 nkr. b) Platonov „Kriton in Apologija“, poslovenil J. Božič, 30 nkr. c) „Babica“ od B. Nemcove, poslovenil Fr. Cegnar, po 1 gld. in d) Ksenofontovi „Spomini na Sokrata“, posl. L. Hrovat, po 54 nkr. Cela I. versta velja 2 gld. 24 nkr. (brez Ksenof. „Spominov“ pa 1 gld. 80 nkr.)

II. šestka (zv. 10—15): a) G. Krekov „Na sv. večer“, v 3 spevih po 24 nkr. b) Virgiljevo „Poljedelstvo“, posl. J. Šubic, po 40 nkr. c) Sofoklov „Ajant“, poslovenil M. Valjavec, po 36 nkr. d) „Kitica Andersenovih pravljic“, posl. Fr. Erjavec, po 30 nkr. e) „Veronika desenška“ v 15 spevih od J. Frankolskega po 36 nkr. in f) A. Umekov „Ciril in Metod“ po 24 nkr. Cela II. šestka velja 1 gld. 50 nkr.

III. Šestka (zv. 16—21): a) Povest „Alvaredova družina“ posl. J. Parapat po 50 nkr. b) Bilčevi „Pervenci“ po 50 nkr. c) Lermontov „Ismael-bej“, posl. Vesnin, po 30 kr. in d) Chocholovškova pripovedka „Agapija“, posl. L. Podgoriški, po 30 nkr. Cela III. šestka po 1 gld. 50 nkr.

IV. Šestka (zv. 22—27) a) **Pesmi**, zložil A. Umek, (174 str.) po 70 nkr. in b) **Kirdžali**, podonavska povest, spisal M. Čajkovski, poslovenil Podgoričan, (318 str.) po 1 gld. 20 kr. Cela IV. šestka velja 1 gld. 50 nkr.

Dalje se utegnejo dobiti: a) Šiljerjeva „**Marija Stuart**“, posl. Cegnar, po 80 nkr.; b) Janežičev „**Cvet slov. poezije**“ po 50 nkr.; c) Fr. Erjavčev „**Živalstvo**“ po 75 nkr. in d) J. Tušekovo „**Rastlinstvo**“ po 65 nkr.

V Celovcu 1. decembra 1865.

Vredništvo slov. Glasnika.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000045619

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000045608

